

той никому зло не е сторилъ. На никой турчинъ прѣка дума не е казалъ, но той... той е братъ на Стоименъ комитата. Не може да не пада и върху него частъ отъ турското озлобление.

Колко пжти отпосле си е спомняла всичко това, тя ми го е преповтаряла и е ронила сълзи!

Тя се върна вкжщи. Седна унила, сломена край огнището. Пригърна колѣни. Огъня бѣше догорѣлъ. Жарѣта тлѣеше подъ тънка пепель. Нейнитѣ зачервени уморени очи гледаха животѣ вжглени, но не ги виждаха. Отвждѣ нѣкжде въ незнаенъ миръ се рѣеше нейната мисль, луташе се не радостна, съ оскубани криле, осиротѣла, бездомна. Ето глутница изгладнѣли вълци презъ черна нощъ. Едва се виждатъ като сѣнки. Тѣ виятъ, търсятъ плячка и не намиратъ. Давятъ се помежду си, тракатъ жби. Не търсятъ ли тѣ него, мисли си мама, него — нейния Коле? Ето го: той не вижда глутницата. Кѣмъ вълцитѣ, право кѣмъ тѣхъ той върви. Ооо! Сега ще го здавятъ и разкъсатъ. И стрѣска се мама отъ своето бълнуване, обляна въ студенъ потъ. А защо ѝ е потрѣбно да мисли всичко това! Нима не е по добре нейното око да гледа само хубавото въ живота! Колко сладко ѝ става, кога лжчезарна надежда я понесе кѣмъ прекрасни простори, дето слънце никога не захожда, дето парцаливитѣ черни дрехи на нощта никога не се развѣватъ, а вѣченъ день трепти. И спомни си тя. То бѣше миналата пролѣтъ, кога единъ день край Струма въ сѣнчестата джбрава — отидохме заедно съ чичо Стоименови. Бѣха и даскалъ Димитъръ, и тета Мара. И двамата тѣ унесено се гледаха и грѣха отъ радостъ. Тѣ върваха въ живота и въ своето щастие. Подозрѣние не се мѣркаше въ душицѣ имъ и не помрачаваше царството на тѣхната любовъ. А сега гниеха безъ време въ черната земя...

Мама се възтърси.

Отново силни болки присвиха нейното сърце. Изневидѣлица лютъ звѣръ я врѣхлетѣ, за да я разкъса и погълне. Ахъ! Колко ѝ се видѣ тѣсно вкжщи. Свѣта ѝ се видѣ като